

«SCENE-FEST» У КРОПИВИНЦЬКОМУ ПРОЙШІВІ ПІД ЗНАКОМ ЦЕНТРУ КУРБАСА

13 жовтня, 16:59 Центр Леся Курбаса

У славному місті кропивенів Кропивницькому цієї осені два театральні фестивалі – 50-річний «Вересневі самоцвіти» та зовсім юний дворічний «Scene-Fest» об'єдналися у мегапотужну театральну подію.

«Scene-Fest» був ініційований минулого року обласним театром дяльком і став альтернативною найдавнішому в Україні фестивалю, який більше тяжіє до академічних форм і класичних п'єс. Новий фест не обмежився дяльковим репертуаром, а запропонував розмаїття, новизну і творчий ризик, а не стали традиції та перевірені рецепти. Зокрема серед його учасників - театри драматичні і лялькові, державні і незалежні, дитячі і дорослі, камерні і вуличні.

У пріоритетах «Scene-Fest» – новітня українська драма: і постановки, і презентації нових книг, і зустрічі з авторами п'єс. Тому несподівано нова мистецька подія пройшла під знаком Центру Курбаса, званого розмаїттям напрямів і форм.

Це постановка Ірини Волицької ТО «Театр у кошику» «Я йду, Христе!» за Г.Лужницьким, створена як проєкт Центру – складна філософська драма, присвячена постаті А.Шептицького з майстерним дуетом Володимира Губанова і Лілії Данильчук.

Далі у програмі були постановки за п'єсами трьох драматургів Центру Курбаса.

Відкривала сезон прем'єр за вітчизняними текстами нова версія п'єси «Голос тихої безодні» Неди Нежданой в постановці Анатолія Левченка Маріупольського театру «Терра Інкогніта. Свій театр для своїх».

Трагічна історія 30-х років постає через фантастичну призму «літаючої дівчини», яка намагається звільнитися від жахів тоталітарного періоду і вирвати з пащі смерті своїх рідних. Лаконічна образна декорація з демонічною постаттю психолога, тонка і глибока робота актриси Дар'ї Іванової з магнічним музичним супроводом автентичної дрибми від Енді Толедо послужили у складне і цілісне дійство.

Прем'єра другої вистави «Дикий мід у рік чорного півня» Олега Миколайчука-Низовця в постановці Наталі Мостопаолової-Галпінської театру «Соломія» відбулася саме на фестивалі – через карантинні обмеження у Коломиї.

Постановка торкається актуальної, але зазвичай табуованої у театрі теми – проблеми абортів, за показниками якого Україна «спідером». Глядачі стануть свідками справжньої внутрішньої битви, адже героїня у виконанні актриси Мар'яни Кодіної-Іванович має вирішити, позбавлятися дитини чи ні в умовах, коли всі раціональні аргументи – за вбивство. Хаос у душі жінки підкреслює і безлад сцени, заповненої цибулею, яку розкидають, збирають, ріжуть, поливаючи сцену справжніми і вимушеними слізьми. І тільки раптове бажання дитини меду, який врятував колись її бабусю у час голоду, як нитка Аріадни виводить її до порятунку від фатального кроку.

Завершувала триаду сучасної драми від Центру Курбаса вистава «Вовки як люди, люди як вовки» за п'єсою «Ніч вовків» Олександра Вітра Миколаївського театру «В.Т.и.К. з Узвозу».

За п'єсою, троє молодих вовків опиняються в пастці поміж прірвою та мисливцями і проводять ніч, повну карколомних поворотів і відвертих зізнань. Вовча боротьба не на життя, а на смерть виявляється з усім людським арсеналом: зрадою, підступом, обманом, а головним «лялькарем» виявляється старий вожак зграї, який здатен на все, щоб утримати владу.

В умовах карантину вистава була створена «парковою», використовуючи дерева, вечірнє небо і навіть місяць – як пошук виходу з ізоляції і втечі зі звичних стереотипних форм. На жаль, на фестивалі довелося грати її у сценічному просторі, проте гра акторів була такою ж стрімкою і динамічною, як у природному середовищі. У фіналі п'єси молоді вовки намагаються спробувати створити нову зграю, але режисер Віктор Смирнов виводить в епілозі старого вожака – і виникає питання, чи це вихід із маніпуляцій чи її варіант? П'єса особливо резонує з сучасністю у контексті нинішньої запеклої боротьби за владу у країні, провокує глядачів на роздуми.

Показово, що «Ніч вовків» входить до антології експериментальних п'єс «Інша Драма» Центру Курбаса, упорядкованої Олександром Вітром. Її презентація спільно з Недою Нежданою та авторською збіркою «Аліхімія часу» Олега Миколайчука-Низовця відбулася також у незвичній формі – у театральному дворіку лялькарів.

Важливу роль у програмі зіграла й подорож до театральної «мекки» -- хутору «Надія»

Знаково, що новий фестиваль у місті імені драматурга Кропивницького потужно презентує новітню українську драму.